

“Η ζωή είναι τόσο πλασματική. Πιστεύω πως αμφιβάλλουμε στα σοβαρά για το αν υπάρχουν και προσπαθούμε ν’ αποδείξουμε την αλήθεια της ύπαρξής μας”.

Γράφει η Ντέπυ Δημητρίου

Είναι χωρίς καμμία αμφιβολία ιδιαίτερος ο τρόπος που καταφέρνει ο John Steinbeck να σκιαγραφήσει τα πρόσωπα μιας ολόκληρης κοινωνίας μέσα από τους πρωταγωνιστές των δώδεκα συνολικά διηγημάτων, που συνθέτουν Τα λιβάδια του ουρανού και κυκλοφορούν σε νέα μετάφραση από τις Εκδόσεις Παπαδόπουλος.

Ο συγγραφέας, μας εισάγει σταδιακά στον κόσμο των κατοίκων μιας εύφορης, αγροτικής κοιλάδας στη Νότια Καλιφόρνια με την ονομασία: Τα λιβάδια του ουρανού. Ένα ειδυλλιακό βοσκοτόπι, προστατευμένο από τους αέρηδες και την ομίχλη που ανακαλύφθηκε τυχαία από έναν δεκαενέα, ο οποίος, με το που την αντίκρουσε δεν μπόρεσε να αντισταθεί στον μαγνητισμό της. Χωροταξικά, η επιλογή της χρήσης ενός κοινού τόπου στον οποίο εκτυλίσσονται κάθε μία από τις ιστορίες όπως και η επανεμφάνιση των κεντρικών ηρώων σε περισσότερες από μία διηγήσεις, δημιουργούν την αίσθηση ότι διαβάζει κάποιος ένα ενιαίο μυθιστόρημα και όχι μια σειρά αυτοτελών διηγημάτων. Είναι σαν να παρακολουθούμε διερευνητικά και από απόσταση μια ολόκληρη κοινότητα. Ο συγγραφέας επιλέγει κάθε φορά από το σύνολο μιας ομάδας ανθρώπων εκείνα τα πρόσωπα που του τραβούν για διαφορετικούς λόγους το ενδιαφέρον και αποφασίζει να ασχοληθεί μαζί τους. Ζουμάρει διεισδυτικά πάνω τους και καταφέρνει να βγάλει στην επιφάνεια πτυχές του χαρακτήρα τους που μπορεί να είναι άλλοτε γοητευτικές, άλλοτε σκοτεινές και άλλοτε πολύ τρομαχτικές.

Ανάμεσα στα συγγραφικά ευρήματα του Steinbeck που μπορούν εύκολα να εντοπιστούν στα κείμενα αυτής της συλλογής, -και δίκαια να συμπληρώσω τον έχουν τοποθετήσει στην πορεία της καριέρας του ως τον κύριο εκπρόσωπο του νατουραλισμού αλλά και της κοινωνικής πεζογραφίας- είναι η απλότητα στην καταγραφή της καθημερινότητας. Όλες εκείνες οι “ρουτίνες” που ένας μέσος άνθρωπος σε μια αγροτική περιοχή επαναλαμβάνει μέρα με την ημέρα. Αυτές οι μικρές συνήθειες που ίσως και να παραινούν απαραίτητες από την πλειοψηφία του κόσμου, ο συγγραφέας, καταφέρνει και τις μετατρέπει σε κυρίαρχο στοιχείο πάνω στο οποίο θα θεμελιώσει και θα στηρίξει ένα πλαίσιο συνθηκών, κάτω από το οποίο πραγματώνονται τα γεγονότα της εξιστόρησης που κάθε φορά επιχειρεί να δώσει. Ο ίδιος ο Steinbeck, κρατώντας μια ουδέτερη στάση, δεν θα κάνει καμμία προσπάθεια να σηκώσει επικριτικά το δάχτυλο σε κανέναν από τους ήρωες για τις πράξεις του, αφήνοντας έτσι την ελευθερία στον αναγνώστη να σχηματίσει τη δική του γνώμη.

Αν και το σύνολο του συγκεκριμένου έργου δίνει ένα εξαιρετικό λογοτεχνικό αποτέλεσμα, μία από τις πιο αγαπημένες μου στιγμές σε αυτή την ιδιαίτερη συλλογή είναι το διήγημα για τον Ρίτσαρντ Ουάιτσαϊντ που ένοιωθε τεράστια ευθύνη απέναντι στους απογόνους του και έψαχνε να βρει τον κατάλληλο τόπο για να στεριώσει ρίχνοντας ισχυρά θεμέλια για την ανέγερση ενός οικοδομήματος που θα ήταν σε θέση να στεγάσει όχι μόνο τον ίδιο, αλλά και τους απογόνους του πολλές γενιές μετά. Ο Ρίτσαρντ θαύμαζε μεταξύ άλλων και τον ελληνικό πολιτισμό και έδειχνε τεράστιο σεβασμό στην ιστορία και τα κείμενα των αρχαίων ελλήνων.

Προσωπική αξιολόγηση είναι ότι το συγκεκριμένο έργο αποτελεί την ιδανική επιλογή τόσο

για τον αναγνώστη που δεν είχε την τύχη μέχρι σήμερα να διασταυρωθεί με κάποιο από τα έργα του σπουδαίου αυτού συγγραφέα, όσο και για εκείνον που ενώ έχει κάποια ή καθολική προηγούμενη εμπειρία θέλει απλά να ξανασυστηθεί μαζί του. Αξίζει τέλος να αναφερθεί ότι από τις Εκδόσεις Παπαδόπουλος κυκλοφορούν σε νέες μεταφράσεις άλλα δύο βιβλία του νομπελίστα John Steinbeck που τον καθιέρωσαν ως έναν από τους σημαντικότερους συγγραφείς του πρώτου μισού του 20ου αιώνα: Το Άνθρωποι και Ποντίκια και το βραβευμένο με Πούλιτζερ Τα σταφύλια της οργής.

<http://www.savoirville.gr/ta-livadia-tou-ouranou-tou-john-steinbeck/>